

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10To/36/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120010990
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Monok
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8120010990.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Monoka a sudcov JUDr. Evy Rešatkovej a JUDr. Mariána Mačuru na verejnom zasadnutí konanom dňa 02.06.2021, v trestnej veci proti obžalovanému A. C. pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zákona, o odvolaniach obžalovaného a okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 3T/43/2020 zo dňa 17.09.2020 jednomyseľne takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

obžalovanému A. C., nar. XX.X.XXXX v A., trvale bytom F. XXX, okres A.,

u k l a d á

Podľa § 189 ods. 2 Tr. zákona v znení zákona č. 214/2019 Z.z. (ďalej len „Tr. zákona“) za použitia § 38 ods. 2 Tr. zákona a § 53 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona trest domáceho väzenia vo výmere 4 (štyroch) rokov.

Podľa § 53 ods. 3 Tr. zákona obžalovaný je povinný :

- zdržiavať sa v obydli na adrese F. č. XXX, okres A., v čase svojho osobného voľna od 00:00 hod. do 24:00 hod., s výnimkami:

- nevyhnutne potrebného času na premiestnenie sa do a z miesta výkonu pracovnej činnosti, ako aj počas výkonu pracovnej činnosti na základe pracovnej zmluvy alebo inej pracovnej činnosti a počas výkonu tejto pracovnej činnosti vykonávanej v súlade so Zákonníkom práce,
  - času nevyhnutne potrebného na zabezpečenie základných sociálnych potrieb,
  - dní pracovného pokoja od 10:00 hod. do 13:00 hod.,
  - pracovných dní od 7:00 hod. do 8:00 hod. a od 15:30 hod. do 16:30 hod.,
- viesť riadny život,
- podrobiť sa kontrole technickými prostriedkami.

Podľa § 53 ods. 4 Tr. zákona za použitia § 51 ods. 3 písm. b) Tr. zákona obžalovanému ukladá obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov s kontrolou technickými prostriedkami.

Podľa § 53 ods. 5 Tr. zákona po dobu výkonu trestu domáceho väzenia môže obžalovaný opustiť svoje obydlie len po predchádzajúcom súhlase probačného a mediačného úradníka, a len z naliehavého dôvodu a na nevyhnutne potrebný čas. Tento čas sa započítava do výkonu trestu.

Vo zvyšnej časti zostáva napadnutý rozsudok nezmenený.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný A. C. uznaný za vinného zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zákona s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 17.07.2019 asi o 00.30 hod. v obci F., okr. A. v byte č. X v bytovom dome č. XXX opakovane žiadal od svojej manželky O. C., aby mu dala telefón, pričom jej hrozil päšťou a vyhrážal sa jej, že inak ju dobije, kde táto mu telefón odmietala dať, hoci sa jej snažil tento vytrhnúť z ruky, následne poškodená vybehla na chodbu obytného domu, kde ju obžalovaný sotil a poškodená chcela ujsť, obžalovaný ju chytil za oblečenie a z ruky jej vytrhol telefón, pričom jej nespôsobil zranenia, ktoré by si vyžiadali lekárske ošetrovanie.

Za to mu bol podľa § 189 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2 Tr. zákona pri nezistení poľahčujúcich a priťažujúcich okolností uvedených v § 36 a § 37 Tr. zákona, § 39 ods. 1, 3 písm. e) Tr. zákona uložený trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov, výkon ktorého mu bol podľa § 51 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 49 odsek 1 písm. a) Tr. zákona podmienenečne odložený, za súčasného uloženia probačného dohľadu nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Tr. zákona bola určená skúšobná doba podmienenečného odsúdenia v trvaní 3 rokov a podľa § 51 odsek 3 písm. b) Tr. zákona obžalovanému uložený zákaz požívať alkoholické nápoje a iné návykové látky počas skúšobnej doby.

Zároveň podľa § 73 ods. 2 písm. c), d) Tr. zákona bolo obžalovanému uložené aj ochranné liečenie protialkoholické ústavnou formou.

Proti uvedenému rozsudku, ihneď po jeho vyhlásení, podali obžalovaný i prokurátor odvolanie. Obžalovaný podal odvolanie proti výrokom o vine i treste, kým prokurátor podal odvolanie len proti výroku o treste v neprospech obžalovaného.

Obžalovaný v písomnom odôvodnení svojho odvolania prostredníctvom svojej obhajkyne v prvom rade poukázal na odôvodnenie napadnutého rozsudku, podľa ktorého z výpovede obžalovaného z prípravného konania vyplýva, že ku skutku, ktorý mu je kladený za vinu sa viackrát priznal a svoje konanie oľutoval, pričom súd odkazuje aj na fotografie vyhotovené dňa 17.07.2019 pri prehliadke tela poškodenej O. C., z ktorých vyvodzuje, že tieto dokumentujú krvné podliatiny na oboch rukách poškodenej a mali podľa súdu vzniknúť s najväčšou pravdepodobnosťou pri tom, ako sa poškodená snažila vymaniť zo zovretia obžalovaného, resp. pri tom, ako obžalovaný nasilu ťahal poškodenú v rámci ich spoločného bytu. Podľa obžalovaného však k takýmto záverom absentuje odborný podklad, a pre rozpornosť s vyjadrením poškodenej, že k žiadnemu napadnutiu nedošlo, ich vníma ako tendenčné, majúce za cieľ ho poškodiť. Poukazuje na vzájomnosť konfliktu, keď opitý požiadal svoju manželku, aby mu dala jeho vlastný - mobilný telefón, pretože ako uviedla poškodená, telefón, ktorý od nej pýtal, je na jeho meno, on platí faktúry, a podľa obhajobou doložených listín je preukázané, že tento nepatrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Nie je teda pravdou, že by vlastníkom telefónu mala byť poškodená. Tento mobil si dáva on ako živnostník do nákladov a je jeho výlučným vlastníkom. Samotný dôvod, pre ktorý tak žiadal svoju manželku bol, že svoj druhý telefón nevedel nájsť, preto si chcel naň prezvoniť. Poukázal na to, že napriek tomu, že žiadal svoj vlastný telefón, je preukázané, že ho potreboval len za cieľom prezvonenia na svoj druhý mobil, aby ho dokázal nájsť. Určite z tohoto hľadiska bolo pre neho nepodstatné, či by mu na mobil prezvonila samotná poškodená, ktorá to mohla tiež urobiť, alebo by si prezvonil on sám. Účelom bolo totiž nájsť druhý telefón. Dôvod, pre ktorý to poškodená odmietla bol len ten, že na mobile mala nastavený budík.

Ďalej obžalovaný v odôvodnení svojho odvolania poukázal na to, že súd mal za preukázané, že dňa 17.07.2019 o 00.50 h. bola v tejto veci vyslaná policajná hliadka do obce F., kde oznamovateľkou bola poškodená O. C., pričom oznámila, že ju manžel napadol. Počas vyťažovania uviedla, že k žiadnemu

napadnutiu nedošlo, že došlo k slovnej výmene názorov ohľadne telefónu, ktorý oznamovateľka odmietla dať obžalovanému. Za priestupok mu bolo uložené zaplatiť 30,- eur, následne bol prevezený hliadkou PZ na psychiatrické oddelenie. Nestotožňuje sa so závermi súdu aj z dôvodu, že základným právom človeka ako vlastníka veci je (aj proti vôli iných) držať, užívať a používať vec, ktorá mu patrí a to doma aj mimo domu a nepotrebuje v danom prípade využívať žiadne zákonné prostriedky. Zákon mu toto právo priznáva priamo. Držba a užívanie vlastnej veci je základným vlastníckym právom každého človeka. Trestný čin vydierania predpokladá, že páchatel nemá právny nárok na konanie, ktoré si vynucuje. Samotnú hádku a naťahovanie sa o vec, na ktorú mal právny nárok, podľa jeho názoru nemožno pri zhodnotení všetkých okolností skutkových a právnych uzavrieť ako vydieranie. V situácii, keď cieľom malo byť pomôcť si touto vlastnou vecou nájsť inú vlastnú vec ide len o banálnu hádku zúčastnených. Poškodenej nebola spôsobená žiadna ujma. Svedkovia M. G. a H. G. nevedeli uviesť ani to, kto z aktérov, aké slová pri hádke použil. Má za to, že takýto súdny rozsudok je porušením zásady nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege a stavia ho bezdôvodne do pozície mafiánskeho výpalníka. Jeho odsúdením chráni súd poškodenú, pred jej manželom - opilcom, s ktorým chce poškodená naďalej žiť, a ako sa vyjadrila v písomnom podaní, ktoré súd zmieňuje „chce zrušiť podanie obžaloby za tento trestný čin, pričom spomína mal. syna, ktorý otca potrebuje, ako aj to, že si neuvedomovala, že to bude mať také závažné následky a jej manželovi bude hroziť väzenie“. Poukazuje na to, že aj samotná poškodená nesúhlasí, aby skutok mal vykazovať nebezpečnosť pre akú ju hodnotí súd. Veď už pri vyťažovaní dňa 17.07.2019 uviedla, že k žiadnemu napadnutiu nedošlo, že došlo k slovnej výmene názorov ohľadne telefónu, ktorý mu odmietla dať. On bol postihnutý za priestupok - právoplatne, a bolo mu uložené zaplatiť pokutu 30,- eur. Napriek tomu do doby zrušenia právoplatného rozhodnutia na základe protestu prokurátora postupovali orgány činné v trestnom konaní v rozpore s právom a pri totožnosti skutku ho postihovali dvakrát. Je si vedomý svojho problému s alkoholom a v súčasnosti sa dobrovoľne lieči. Uvedené mal súd za preukázané. Nerozumie však tomu prečo súd ukladá zákaz požívania iných návykových látok, keď žiadne iné návykové látky neužíval. Navrhol preto zmeniť napadnutý rozsudok a jeho oslobodiť spod obžaloby.

Prokurátor v odôvodnení svojho odvolania, podaného proti výroku o treste v neprospech obžalovaného, uviedol, že s uloženým trestom sa nestotožňuje, trest považuje za neprimeraný, mierny, nepostihujúci páchatel'a tak, aby bol svojou povahou primeraný a zákonný vzhľadom na osobu obžalovaného, charakter trestnej činnosti, ako aj zohľadňujúci účel splnenia trestu. Zdôraznil, že podľa ustanovenia § 189 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zákona sa páchatel'ovi uloží trest odňatia slobody na štyri roky až desať rokov. Súd v tomto prípade s použitím ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zákona obžalovanému znížil trest pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby, kde však na takéto zníženie neboli splnené zákonné podmienky uvedené v tomto ustanovení. Považuje za potrebné uviesť, že nešlo o jednorazové, či prvé konanie obžalovaného vo vzťahu k svojej manželke. Zároveň neexistovali ani žiadne mimoriadne okolnosti, pri existencii ktorých by súd mohol uložiť trest odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby. Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov. Trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Do úvahy podľa prokurátora je potrebné brať aj skutočnosť, že obžalovaný od svojho konania upustil až po tom, čo mu v tom zabránil jeho sused. Aj táto skutočnosť svedčí o tom, že obžalovaný nemal zábrany zaútočiť na svoju manželku a následný jeho postoj, keď vyhlásil svoju nevinu, svedčí o tom, že nie je dôvod na mimoriadne zníženie trestu. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby odvolací zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie, prípadne aby sám rozhodol o uložení nepodmienečného trestu odňatia slobody obžalovanému v intenciách zákonom stanovenej trestnej sadzby.

Na základe uvedených odvolaní krajský súd v intenciách ust. § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým podali odvolatelia odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc i na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, pokiaľ by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku, a dospel k záveru, že čiastočne sú dôvodné obe odvolania.

V konaní pred súdom prvého stupňa boli zákonným spôsobom vykonané dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu veci a to v rozsahu nevyhnutnom na spravodlivé rozhodnutie. Súd vykonané dôkazy vyhodnotil spôsobom uvedeným

v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a takýmto postupom dospel k správnym skutkovým a následne i právnym záverom.

V odôvodnení svojho rozhodnutia prvostupňový súd uviedol, ktoré konkrétne dôkazy vo veci vykonal, ktoré skutočnosti z nich vyplynuli a na základe ktorých konkrétnych dôkazov svoje skutkové závery ustálil. V tomto smere sú dôvody napadnutého rozsudku vecne správne, a preto na tieto krajský súd v podrobnostiach aj poukazuje.

Len vzhľadom na odvolacie námietky obžalovaného a prokurátora odvolací súd považuje za potrebné niektoré skutočnosti zvýrazniť a doplniť.

V prvom rade je potrebné zdôrazniť, že obžalovaný sa k spáchaniu skutku priznal a jeho spáchanie oľutoval. Uviedol, že manželka mu svoj telefón odmietla dať, čo ho nahnevalo a preto ju nasilu zobral do kuchyne a hrozil päšťou, aby mu dala telefón. Povedal jej tiež, že ju dobije, keď mu nedá telefón. Naháňal ju po schodoch bytového domu a keď spadla, tak jej telefón vzal z ruky, na čo však prišiel sused M. G., ktorý mu vzal telefón a vrátil ho poškodenej.

Uvedené priznanie obžalovaného nie je ojedinelým dôkazom, ale v podstatných bodoch rovnako vo svojej svedeckej výpovedi vypovedala aj poškodená O. C., pričom tak vypovedala opakovane aj za prítomnosti obžalovaného. Potvrdila, že ju obžalovaný v noci ťahal za pyžamo v oblasti krku, v kuchyni ju zatlačil do kúta, kde na ňu zdvihol zovretú päšť a povedal jej, aby mu dala svoj mobilný telefón, lebo ju dobije. Na chodbe bytového domu do nej sotil, po čom si udrela zátylok o zábradlie a keď bola na zemi, tak jej z ruky vytrhol telefón. Prišiel však sused M. G., ktorý obžalovanému telefón vzal a vrátil ho poškodenej.

Týmto výpovediam zodpovedá aj svedecká výpoveď M. G., ale aj jeho manželky H. G. a fotodokumentácia z prehliadky tela poškodenej.

Na základe uvedených dôkazov ani odvolací súd nemá pochybnosti o tom, že skutok popísaný vo výrokovej časti napadnutého rozsudku sa stal, že je trestným činom a že ho ako trestne zodpovedný subjekt spáchal obžalovaný.

Pokiaľ sa obžalovaný bráni tým, že on sa dožadoval len svojho telefónu, tak je potrebné v prvom rade uviesť, že v právnej a demokratickej spoločnosti možno iného nútiť, aby niečo konal, opomenul alebo trpel, len z dôvodov, spôsobom a prostriedkami, ktoré sú v súlade s ústavou a zákonmi, teda len na základe zákonov a len právnymi, resp. zákonnými prostriedkami, medzi ktoré patria aj súdne rozhodnutia a ich výkon (ZSP 76/2006). Právnomu poriadku samému je vyhradené určiť prostriedky, ktorými sa občania prinútiť k plneniu ich zákonných povinností, a preto nemôže byť im samým ponechaná voľba prostriedkov, ktorých má byť použité. Nie je preto prípustné, aby občan k tomu použil hrozieb, ktoré práve sám uzná za najvhodnejšie a najúčinnnejšie, aby protivníka prinútil ku konaniu, opomenutiu alebo znášaniu, poprípade k splneniu vlastného nároku, hoci sa i právom mohol domnievať, že jeho nárok je práve platný (R 180/1950).

Ak teda obžalovaný svojvoľným použitím násillia a hrozby násillím nútil manželku, aby mu dala telefón, ktorý jej predtým dal do užívania, tak konal protiprávne, pričom naplnil všetky pojmové znaky zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona.

Naviac za dôvodnú nie je možné považovať ani tú obranu obžalovaného, že predmetný mobilný telefón je jeho výlučným vlastníctvom, lebo si ho dáva do nákladov ako živnostník. Podľa § 143 Občianskeho zákonníka je totiž v bezpodieľovom spoluvlastníctve všetko, čo môže byť predmetom vlastníctva a čo nadobudol niektorý z manželov za trvania manželstva, s výnimkou, okrem iného, vecí, ktoré podľa svojej povahy slúžia osobnej potrebe alebo výkonu povolania len jedného z manželov. Pre konštatovanie, že vec nepatrí do BSM pritom nepostačuje iba zistenie, že manžel podnikateľ takúto vec vedie v účtovníctve ako súčasť svojho podniku. Je nevyhnutné skúmať predovšetkým spôsob nadobudnutia veci, jej povahu, spôsob využívania, účel, ku ktorému vec slúži alebo môže slúžiť a podobne. Rozhodujúcou okolnosťou je, či v konkrétnom prípade vec podľa svojej povahy skutočne slúži výkonu povolania len manžela - podnikateľa.

Predmetný mobilný telefón, ktorého sa obžalovaný po polnoci dňa 17.07.2019 domáhal, však užívala manželka obžalovaného a zjavne nikdy ani neslúžil len na výkon povolania obžalovaného, pretože ten na podnikanie užíval iný mobilný telefón, ktorý v tú noc stratil. Napokon obžalovaný ani nepredložil zmluvu, ktorou telefón nadobudol ako podnikateľ, ale predložil len zmluvu o poskytovaní verejných telefónnych služieb spoločnosťou Telefónica Slovakia s.r.o., ktorej predmetom kúpa daného mobilného telefónu nie je.

Bezpredmetná je aj námietka obžalovaného, že skutok musí vykazovať nebezpečnosť. Trestný zákon účinný od 01.01.2006 materiálny korektív vo forme skúmania závažnosti činu totiž určuje len pri prečine v § 10 ods. 2 Tr. zákona, nie však pri zločine (§ 11 Tr. zákona).

Súhlasit' nie je možné ani s tou námietkou obžalovaného, podľa ktorej bol postihnutý dvakrát s poukazom na to, že trestné stíhanie sa viedlo a dôkazy boli zabezpečované v čase, keď ešte nebolo právoplatne zrušené rozhodnutie o priestupku, predmetom ktorého bol ten istý skutok. Je síce pravdou, že rozhodnutie o priestupku bolo právoplatne zrušené až 07.01.2020, pričom trestné stíhanie sa začalo už 17.07.2019, avšak súbežne sa viedlo aj konanie o mimoriadnom opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu o priestupku vydanom v blokovom konaní, na podklade ktorého aj skutočne rozhodnutie o priestupku zrušené bolo. Až následne bolo vyšetrovanie ukončené a podaná obžaloba na súd. K porušeniu zásady ne bis in idem vyjadrenej v ust. § 2 ods. 8 a § 9 ods. 1 písm. e), g) Tr. poriadku teda v predmetnom konaní nedošlo. Dôkazy boli zabezpečované po začatí trestného stíhania a rozhodujúce výpovede boli zopakované po vznesení obvinenia. Keďže pri ich vykonávaní boli dodržané aj ďalšie podmienky stanovené Trestným poriadkom, tak sú dôkazmi zákonnými a použiteľnými.

Výrok o vine napadnutého rozsudku preto považuje odvolací súd za správny a zákonný.

Chyby sa však prvostupňový súd dopustil vo výroku o treste. Mimoriadne totiž podľa § 39 ods. 1 Tr. zákona znížil trest pod dolnú hranicu trestu ustanoveného v § 189 ods. 2 Tr. zákona, hoci podmienky pre takýto postup splnené neboli.

Z ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zákona vyplýva, že páchatel'ovi možno uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného Trestným zákonom vtedy, ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom bolo pre páchatel'a neprímerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania.

Keďže podľa zákona ide o mimoriadne zníženie trestu, pre takýto postup musia byť zistené také okolnosti prípadu alebo pomery na strane páchatel'a, ktoré sú mimoriadne, niečím výnimočné a nevyskytujú sa v iných obdobných prípadoch, a zároveň vzhľadom na ktoré by použitie trestnej sadzby odňatia slobody ustanovenej Trestným zákonom bolo pre páchatel'a neprímerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti by postačoval aj trest kratšieho trvania.

Takéto mimoriadne okolnosti prípadu alebo pomery páchatel'a, vzhľadom na ktoré by použitie trestnej sadzby odňatia slobody ustanovenej Trestným zákonom bolo pre páchatel'a neprímerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti by postačoval aj trest kratšieho trvania, však podľa odvolacieho súdu v predmetnej veci dané nie sú.

Prvostupňový súd vidí mimoriadne okolnosti prípadu v tom, že si poškodená hneď neuvedomila všetky následky, ktoré pre ňu a pre jej rodinu z trestného stíhania manžela vyplývajú a po podaní obžaloby už chcela „zobrať obžalobu späť“ s tým, že majú maloletého syna, ktorý potrebuje otca. Avšak skutočnosť, že poškodená nesúhlasí s trestom ustanoveným za trestný čin zákonom, alebo že má páchatel' maloleté dieťa sama osebe nie je takou okolnosťou, ktorá by nebola bežná aj v iných obdobných prípadoch a ktorá by odôvodňovala mimoriadne zníženie trestu.

Na strane druhej podľa § 34 ods. 3, 4 Tr. zákona trest má postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby, pričom pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

V zmysle § 2 ods. 1 Tr. zákona je potrebné súčasne mať na zreteli aj to, že trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Avšak ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší.

V čase medzi spáchaním predmetného činu a vyhlásením napadnutého rozsudku bola zákonom č. 214/2019 Z. z. s účinnosťou od 01.08.2019 vykonaná zmena ustanovenia § 53 Tr. zákona, ktorá rozširovala možnosť uloženia trestu domáceho väzenia aj za trestné činy s hornou hranicou trestnej sadzby neprevyšujúcou desať rokov, pokiaľ ich dolná hranica neprevyšuje štyri roky trestu odňatia slobody. Vzhľadom na to, že trest domáceho väzenia je miernejším druhom trestu, než je nepodmienečný trest odňatia slobody, je zrejmé, že trestnosť činu je potrebné posudzovať a trest ukladať podľa Trestného zákona v znení účinnom od 01.08.2019. Keďže ustanovenie § 189 Tr. zákona k 01.08.2019 nebolo menené (pričom ani jeho následná zmena zákonom č. 312/2020 Z. z. priaznivejšia pre páchatel'a nebola), odvolací súd nepovažoval za potrebné zrušovať a meniť aj výrok o vine napadnutého rozsudku, hoci aj k hodnoteniu trestnosti činu pristupoval z hľadiska Trestného zákona účinného k 01.08.2019.

Berúc do úvahy základné zásady ukladania trestov, vzhľadom na povahu predmetného trestného činu, osobu obžalovaného a jeho pomery na dosiahnutie účelu trestu podľa odvolacieho súdu bude v prípade obžalovaného postačovať aj uloženie trestu domáceho väzenia vo výmere 4 rokov, ktorá je v prípade zločinu podľa § 189 ods. 2 Tr. zákona jedinou možnou výmerou, ktorú je možné pri tomto druhu trestu uložiť. Na zreteľ bral súd, popri spôsobe spáchania činu a jeho následku a zavinenia, aj postoj poškodenej, ktorá nechce trestné stíhanie obžalovaného, ďalej na potrebu zabezpečiť starostlivosť o maloletého syna, ale aj na postoj samotného obžalovaného, ktorý sa sám začal zúčastňovať psychoterapie závislostí a teda riešiť príčinu, ktorá ho viedla k spáchaniu trestného činu.

Pred uložením trestu domáceho väzenia odvolací súd prostredníctvom probačného a mediačného úradníka zistil, že sú splnené všetky podmienky pre uloženie tohto druhu trestu, vrátane podmienok výkonu kontroly technickými prostriedkami, pričom obžalovaný dal aj písomný sľub, že sa v určenom čase bude zdržiavať v obydľi na určenej adrese a pri výkone kontroly poskytne potrebnú súčinnosť. Súčasne obžalovaný prehlásil, že v prípade uloženia trestu domáceho väzenia sa bude zdržiavať na adrese F. XXX.

Na posilnenie účelu trestu súd uložil obžalovanému aj obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov s kontrolou technickými prostriedkami.

Po dobu výkonu trestu domáceho väzenia je obžalovaný povinný v čase, ktorý určil súd, zdržiavať sa vo svojom obydľi vrátane k nemu prináležiacich vonkajších priestorov, viesť riadny život a podrobiť sa kontrole technickými prostriedkami. Svoje obydlie môže opustiť len po predchádzajúcom súhlase probačného a mediačného úradníka, a len z naliehavého dôvodu a na nevyhnutne potrebný čas.

Odvolací súd stanovil aj výnimky z povinnosti zdržiavať sa v obydľi na určenej adrese, a to s prihliadnutím na potrebu umožniť obžalovanému zabezpečiť výživu seba a svojej rodiny a plniť si povinnosti pri starostlivosti o svojho maloletého syna.

Záverom obžalovaného súd upozorňuje, že ak by neplnil obmedzenia a povinnosti vyplývajúce z trestu domáceho väzenia alebo maril výkon kontroly technickými prostriedkami, tak súd trest premení na nepodmienečný trest odňatia slobody tak, že nevykonaný deň trestu domáceho väzenia sa rovná jednému dňu nepodmienečného trestu odňatia slobody, a zároveň rozhodne o spôsobe výkonu tohto trestu.

V napadnutom rozsudku pritom zostal nedotknutý výrok o vine, ale aj výrok o ochrannom protialkoholickom liečení ústavnou formou, ktorý odvolací súd považuje za správny a uložený v súlade s ust. § 73 ods. 2 písm. c), d) Tr. zákona.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.